

บทนำ

* สำหรับสาวตีนตึกที่อาศัยอยู่ในเกาหลี

สำหรับคุณผู้หญิงที่อายุปาเข้าไปสามสิบแล้ว
โอกาสที่จะพบคู่รักตามท้องถนนยิ่งยากกว่าเดินไปเจอหริวระเบิด
ปรมาณูช:อิ๊ก
(Pany Pink)

"แม่คะ! หนูขอร้องล่ะ นี่มันชีวิตของหนูทั้งชีวิตเลยนะ! ไม่รู้แหละ ยังไง
ปีนี้หนูจะต้องเปลี่ยนให้ได้"

"ฮือ! อย่ามาพูดจาเหลวไหลนะ เตี่ยวเถอะยัยลูกคนนี่!"

นี่คือคำพูดแรกของแม่เมื่อได้ยินลูกสาวคนที่สามพูดถึงเป้าหมายที่จะ
ทำในปีนี้ ซัมซุนย่นหน้าผากพร้อมกับถามแม่ที่กำลังทำท่าทำเมินเฉยต่อความฝัน
อันสดใสสวยงามของเธอ

"แล้วทำไมหนูจะเปลี่ยนไม่ได้ล่ะ"

"ฉันพูดกับแกจะครบพันรอบอยู่แล้วนะ! ใจลูกคนนี่นี่! ใครตั้งชื่อให้แกรู้มัย
แกจะมาเปลี่ยนชื่อที่คุณปู่ตั้งให้ได้อย่างนี้ได้ยังไงกัน ฮ้า"

"หนูก็บอกแม่จะครบพันรอบแล้วเหมือนกัน ไม่รู้แหละ! แม่ต้องรับผิดชอบ
ด้วย ใช่ว่าหนูอยากเกิดมาเป็นลูกสาวคนที่สามของแม่ซะที่ไหน แล้วทำไมไม่มีแต่
หนูคนเดียวที่ได้ชื่อเจ๋งๆ อย่างนี้ แล้วไอ้ชื่อซัมซุนนี่มันอะไรกัน"

"เอ่อ...เรื่องนั้นเตี่ยวให้ฉันคิดดูก่อนแล้วกัน"

แม่เปลี่ยนไปจับทัพตีด้วยมือขวา พลังจ้องมองลูกสาวซึ่งวันนี้มีที่ท่า

ว่าจะจงเกลียดจงชังชื่อนี้เป็นพิเศษ แม่มองยัยลูกสาวตัวดีราวกับว่าถ้าพูดไม่เข้าหูอีกคำเดียวล่ะก็ จะใช้ทัพพีฟาดกบาลสักใบนึง ปกติหากแม่ทำท่าชู้แบบนี้แล้ว ชัมซุนมักจะเป็นคนที่ยอมแพ้ม้วนเสื่อกลับไปก่อน แต่วันนี้กลับไม่เป็นเช่นนั้น เธอยังยืนคอแข็งเถียงแม่หน้าตาเฉย

"อืม...ใช่! ถ้าหนูชื่อชัมซุน พวกพี่ๆ ก็ต้องชื่อ อิลซุน อีซุน* ลี! แต่ทำไมพี่คนโตถึงชื่ออิลยอน พี่คนที่สองชื่ออียอง ถ้าแม่ไม่ได้ตั้งชื่อตามลำดับตัวเลขแล้วล่ะก็ ลูกคนสุดท้ายอย่างหนูก็ต้องมีชื่อเพราะๆ ลี แต่ทำไมหนูถึงชื่อชัมซุนล่ะ"

เมื่อถูกโต้กลับมา แม่ถึงกับจ้องมองลูกสาวด้วยความตกตะลึง พอเห็นว่าแม่เริ่มใจอ่อน ชัมซุนก็ได้โอกาส เธอพูดด้วยเสียงที่สูงปรี๊ดว่า

"ใช่มีแม่ หนูจะต้องรีบแต่งงานภายในปีนี้นะ แต่ว่าผู้ชายทุกคนที่หนูคบหาด้วยพอได้ยินชื่อหนูเขาก็หัวเราะเยาะกันหมด ทำไมหนูต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ด้วย แม่เก็บหนูมาเลี้ยงจากไหนหรอ ทำไมละ ทำไม"

เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นกับเธอตลอดช่วงเวลาที่สิบเก้าปีที่ใช้ชื่อคิมชัมซุน เมื่อเธอแนะนำตัวว่า "ฉันชื่อคิมชัมซุนค่ะ" หกในสิบคนจะหัวเราะกันสนั่น ส่วนที่เหลืออีกสี่คนจะพยายามกลั้นหัวเราะไว้ และเพราะปีนี้เธอก็ใกล้จะอายุสามสิบแล้ว ชัมซุนจึงรู้สึกหวั่นๆ มีอยู่เดือนหนึ่งที่เธอรู้สึกเกลียดเกลียดชื่อนี้ เข้ากระดูกดำ นั่นคือเดือนนี้เอง เธอคิดว่าให้ตายลี ความสวย ความโชคร้าย และไอ้เรื่องแยๆ ที่ผ่านมามีจะต้องเป็นเพราะไอ้ชื่อนี้แน่ๆ

ทันใดนั้นเอง ชัมซุนก็ทวนคิดถึงวันคริสต์มาสปีที่แล้ว ขณะที่เธอได้ยินเสียงโทรศัพท์จากแฟนเป็นครั้งสุดท้าย ความสวยครั้งแรกก็เริ่มขึ้น

(สุขสันต์วันคริสต์มาสครับ!!! เราเลิกกันเถอะ)

ในฐานะที่เธอเป็นคนทำขนมเค้ก ช่วงเทศกาลคริสต์มาสจึงถือเป็นช่วงการทำงานที่แสนหนักและยุ่งวุ่นวาย เธอใฝ่ฝันว่าจะได้เจอเขาคือสักครั้ง และพยายามสร้างความสัมพันธ์ให้ใกล้ชิดสนิทสนมกันมากขึ้น แต่สำหรับเธอแล้ว น้ำเสียงของเขาตอนนั้นเปรียบราวกับเสียงฟ้าร้องก็ก้องไปทั่วแผ่นดิน

* จำนวนนับภาษาเกาหลี อิล แปลว่าหนึ่ง, อี แปลว่าสอง และชัม แปลว่าสาม

ที่แรกซั่มซุนคิดว่าตัวเองคงทำงานหนักไปจนหูเพี้ยน หรือไม่เขาก็ต้องล้อเล่นแน่ๆ
'นี่ล้อกันเล่นรีเปล่า'

ถึงแม้ว่าจะเป็นเรื่องล้อเล่นก็เถอะ แต่มาพูดในเทศกาลคริสต์มาส
อย่างนี้มันฟังดูชอบกลอยู่นะ พอคิดอย่างนั้นแล้ว เสียงถอนหายใจเฮือกใหญ่
ก็แว่วเข้ามาในหูเธอ แล้วชายคนนั้นก็พูดขึ้น

(คือผม...ผมพูดจริงๆ นะ)

ใช่แล้ว ในวันคริสต์มาสปีที่เธออายุสี่สิบแปด ซั่มซุนได้ประสบกับเรื่อง
เลวร้ายซึ่งต่างจากผู้หญิงคนอื่นๆ บนโลกนี้ แต่ช่วงเวลานั้นมันก็ผ่านมานาน
มากแล้ว ฉะนั้นเธอน่าจะเริ่มมีความรักครั้งใหม่เสียที แต่ถึงกระนั้นเธอก็
ยังคงอยู่คนเดียวมาจนถึงวันนี้ วันที่เธออายุสี่สิบเก้าปี ทั้งหมดนี้เป็นเพราะชื่อ
อันแสนจะเซยอย่างเดี่ยวเลย เพราะอย่างน้อยถ้าเธอชื่อคิมฮีจินล่ะก็ เรื่องแบบนี้
คงไม่เกิดขึ้น และเธอก็คงไม่ต้องตกอยู่ในสภาพนี้หรอก

ขณะกำลังบ่นพึมพำเธอก็เดินเข้าไปในห้องซึ่งอยู่ด้วยกันกับพี่สาวคน
ที่สอง ซั่มซุนมองไปที่วิดีโอซึ่งพี่สาวกำลังดูอยู่ เธอเห็นสาวฝรั่งท่าทางสิ้นหวัง
คนหนึ่งกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง

"สำหรับคุณผู้หญิงที่อายุปาเข้าไปสามสิบแล้ว โอกาสที่จะพบคู่รักตาม
ท้องถนนยังยากกว่าเดินไปเจอหวัระเบ็ดปรมาณูซะอีก"

ในช่วงเวลานั้นคำพูดของสาวฝรั่งได้สะกิดใจของซั่มซุน จริงสิ ถ้าฉัน
อายุสามสิบแล้วล่ะก็ โอกาสที่จะเจอคู่รักคงแทบจะไม่มีเลย

แล้วในคืนนั้นเอง เธอได้ปฏิญาณตนต่อพี่สาวซึ่งอยู่ห้องเดียวกันกับเธอ
"พี่อียอง ฉันขอสาบานต่อหน้าฟ้าดินเลยนะ"

"ว่าไงนะ"

"ภายในปีนี้ฉันจะเปลี่ยนชื่อ แล้วหาแฟนที่หล่อและโรแมนติกกว่าไอ้หมอน
นั่นเป็นร้อยเท่าให้ได้เลย"

"ฮา! เอาจริงเลยหรือจะแม่สาวน้อย"

เธอย้ำกับพี่สาวอย่างหนักแน่น แต่หล่อนทำท่าทางเหมือนจะขำกับคำ
ปฏิญาณของซั่มซุน

"ยังมีอีกนะ ผิวพรรณของฉันก็จะกลับมาเปล่งปลั่งเต่งตึงอีกครั้งนี่ง"

และถ้าฉันคบกับชายหนุ่มรูปหล่อแล้วละก็ ฉันจะเปลี่ยนชื่อด้วย! เข้าใจมั๊ย! แล้วพี่ก็ต้องเป็นพยานให้ฉันด้วยนะ เพราะฉะนั้นถ้าพี่เห็นว่าฉันไปหลงเสน่ห์ใครเข้า พี่ช่วยตีหัวฉันสุดแรงเกิดเลยนะ ฉันจะได้รู้สึกตัว"

"นี่เธอจะบอกว่าเธอจะดูแลบำรุงผิวพรรณให้เต่งตึง แล้วก็หาหนุ่มหล่อมาเป็นแฟนให้ได้เลยงั้นสิ"

เธอพยักหน้าตอบอย่างมั่นใจด้วยแววตาที่ลูกโซนดูจะเปลวไฟ
"แน่นอนที่สุด"

ซุ้มซุนตัดสินใจใช้ตัวเลือกสุดท้ายเพื่อจะหนีจากความโหด นั่นคือการพึ่งบริษัทจัดหาคู่ เธอถึงกับย่นหน้าผากขณะกรอกรประวัติส่วนตัวตรงช่องของสัดส่วน

ชื่อ คิม ซัม ซุน

เกิด วันที่ 25 ก.ค. 1975

รายละเอียดเกี่ยวกับครอบครัว พ่อชื่อ คิมบกมัน ปัจจุบันทำธุรกิจส่วนตัว แม่ชื่อ ปักบงซุก มีลูกชายหนึ่งคน ลูกสาวสามคน

อาชีพ คนทำขนม (มืออาชีพ)

ความสามารถพิเศษ ทำเค้กอร่อย

งานอดิเรก กินเค้กที่ทำอย่างเอร็ดอร่อย

สัดส่วน...

"สูงร้อยห้าสิบเก้าเซนติเมตร หน้าหกสิบสามกิโล อ้อ...แล้วก็ไม่มีหนี้สินเงินเดือนก็...ส่วนพ่อทำธุรกิจส่วนตัว"

เรื่องสัดส่วนนั้นว่าเป็นความลับสุดยอดซึ่งเปิดเผยให้ใครรู้ไม่ได้ และดูเหมือนว่าอีตาดคนจัดหาคู่จะจ้องเธอรอกับกำลังคัดเลือกเนื้อหมูสดๆ ที่ร้านขายเนื้อ ซุ้มซุนย่นหน้าผากพร้อมจับจ้องไปที่สายตาของเขา ในที่สุดฝ่ายชายจึงเป็นฝ่ายยกธงขาวในศึกจ้องตาค้างครั้งนี้ เขามองลงไปทีเอกสารอีกครั้งพร้อมเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"เกิดปีเจ็ดห้า อายุก็น่าจะราวๆ..."

ถ้าหากลองคำนวณดูก็จะรู้ทันทีเลยว่าเท่าไร แต่จะถามไปทำไมนะ เธอจึงตอบกลับไปอย่างเขินๆ ทันที

"ยี่สิบเก้าปีคะ"

"อืม อายุยี่สิบเก้า อาชีพ...เงินเดือนก็...ใช้ได้ รูปร่าง ส่วนสูงก็...แะแะ แ่อม อืม"

ยิ่งพนักงานจัดหาคำถามเกี่ยวกับอายุ สัดส่วน รูปร่าง และฐานะทางครอบครัว ซึ่งที่จริงก็เขียนไว้ในเอกสารแล้วมากเท่าไร ก็ยังได้ยินเสียงไอแห้งๆ ของเขาดังออกมาบ่อยขึ้นเท่านั้น

"ก็อย่างที่ทราบนะครับ ทุกวันนี้เศรษฐกิจซบเซา ขนาดนักศึกษาสาวๆ ที่ยังไม่เริ่มทำงานยังวิตกกังวลเลย ที่ถูกไล่ให้ไปหาคู่แข่งงานก็มีเยอะแยะ สมาชิกผู้หญิงหนึ่งร้อยคนต่อสมาชิกผู้ชายแค่หกสิบคน มันสมดุลซะที่ไหนล่ะ เบอร์เซ็นต์ การแข่งขันที่สูงยิ่งกว่าการเอนทรานซ์เข้ามหาวิทยาลัยอีก"

นี่ขนาดบรรดาแม่ไก่สดยังขายกันไม่ออก แล้วฉันจะขายออกกรีเนี่ย

"แต่โชคดีนะครับที่คุณซุ่มซุนยังถือว่าดีกว่าพวกนั้นเยอะ เพราะมีงานทำแล้ว ว่าแต่ไ้การที่จะบอกอายุ รูปร่าง และสัดส่วนกับคนที่เราจะไปพบอย่างตรงไปตรงมาเนี่ย มันก็อาจจะยากซักหน่อยนะครับ เพราะฉะนั้นแล้ว..."

เพราะฉะนั้นแล้วอะไรล่ะ ในใจของซุ่มซุนเฝ้าถามแล้วถามอีกอย่างว่ารุ่นแม้ว่าสองเดือนก่อนหน้าหนักฉันจะเพิ่มมาสิบสองกิโลเพราะผิวดวงในความรักก็ตามที่ แต่หน้าตาฉันก็ไม่ได้โทรมจนดูไม่ได้นี่ ส่วนเรื่องอาชีพ คุณก็บอกเองว่ามั่นคง แล้วปัญหามันคืออะไรกันล่ะ

แต่แล้วหลังจากนั้นเพียงครู่เดียว เสียงที่ออกมาจากปากของพนักงานจัดหาผู้ทำให้ซุ่มซุนถึงกับตกตะลึงราวกับโดนสาดด้วยน้ำเย็นจัด

"แต่ว่าก่อนที่เราจะพูดกันถึงเรื่องอื่น มาสมัครเป็นสมาชิกพิเศษแบบตลอดชีพกับเราเลยเป็นไ้ครับ"

เสียงของเขาฟังดูสุภาพขึ้น ซุ่มซุนรู้สึกเหมือนกำลังโดนเชลล์แมนบังคับให้ซื้อของยังงัยงั้น อายุเธอก็ปาเข้าไปยี่สิบเก้าแล้ว แต่ก็ยังไม่เคยได้เจออะไรที่พิเศษๆ จะว่าไปก็เหมือนกับดอกยี่เรือ่นำเศร้าของเธอ ซุ่มซุนย้อนถามเขากลับด้วยเสียงที่สุภาพอ่อนโยนเช่นกัน

"ว่าแต่ถ้าเป็นสมาชิกวีไอพี ต้องเสียค่าสมัครเท่าไรหะคะ"

หม่อม เขาจะแนะนำผู้ชายหล่อๆ เท่ๆ ให้ทั้งที่ ถึงค่าสมัครจะแพง มันก็น่าลองอยู่นะ ชัมซุนคิด จากนั้นชายกลางคนผู้นั้นก็บอกราคา

"เจ็ดล้านเก้าแสนวนครับ"

"ว่าไงนะคะ"

ราวกับได้ยินเสียงเตือนว่าพรุ่งนี้โลกจะแตก เธอเบิกตาโต อ้าปากค้าง ชายที่เพิ่งสร้างความลำบากใจให้เธอเมื่อสักครู่นี้พูดซ้ำอีกครั้ง

"เจ็ดล้านเก้าแสนวนครับ"

"ไม่ใช่เจ็ดแสนเก้าพันวนริคะ เจ็ดล้านเก้าแสนวนเลยเหอหะ กะอีแค่พบผู้ชายคนเดียวต้องให้เบงคัมมีนวนอนเจ็ดร้อยเก้าสิบใบเลยเนี่ยนะ โทษทีเถอะคะ ไม่ทราบว่าจะแนะนำเบงจุน จังดงกอน หรือว่าวอนบินให้ฉันรู้จักเหอหะ"

เขายิ้มอย่างเคอะเขินและพูดตอบเสียงอ่อย

"ก็ไม่ถึงขนาดดารานักแสดงเหอหะครับ แต่ได้ช่วงเวลาที่มีมันเร่ริบอย่างนี้ การแข่งขันเพื่อจะได้แต่งงานก็สูงอยู่เหมือนกัน..."

เธอลุกออกจากโต๊ะทันทีที่ทั้งที่ชายคนนั้นยังพูดไม่ทันจบและเดินตรงไปที่ประตู แต่ชั่วขณะนั้นเอง เธอเดินกลับมาที่โต๊ะอีกครั้ง เหมือนกับว่าเธอลืมอะไรบางอย่างไว้ ชัมซุนหยิบเอกสารที่กรอกเมื่อสักครู่ขึ้นมา เธอจะต้องไม่ทิ้งข้อมูลส่วนตัวของผู้หญิงที่ชื่อคิมชัมซุนไว้ในที่แบบนี้เป็นอันขาด ฮือ!!

เธอฉีกเอกสารนั้นเป็นชิ้นๆ แล้วหยิบใส่กระเป๋าตัวเอง พร้อมบอกกับชายซึ่งเป็นคนจัดหาคู่ด้วยเสียงอันเยือกเย็น

"ต่อให้ฉันตายแล้วเกิดใหม่สักสิบชาติก็หาเงินเยอะขนาดนั้นไม่ได้เหอหะคะ! จะว่าไปแล้วฉันควรจะไปค้นหาผู้ชายตามถนนเอง แล้วเก็บเงินเจ็ดล้านเก้าแสนวนไว้จัดงานแต่งงานไม่ดีกว่าเหอ"

ผู้ชายคนนั้นพูดสวนกลับอย่างไม่ยอมลดละ

"ที่คุณว่ามานั้นก็ถูกนะครับคุณชัมซุน แต่อายุปุ่นนี้ รูปร่างหน้าตาอย่างนี้เนี่ย จะไปค้นหาคู่ตามท้องถนนมันไม่ใช่เรื่องง่ายๆ นะคุณ และยังไอ้ชื่อเซี่ยๆ ของคุณอีกล่ะครับ ว่าแต่ไม่ทราบว่าคุณเคยดูหนังเยอรมันที่ชื่อว่า 'Pony Pink' รีเปล่าครับ"

เมื่อได้ยินดังนั้น ใจหนึ่งเธออยากจะบีบคออีตาคนจัดหาคู่ซะให้รู้แล้ว รู้รอด แต่ทว่าอีกใจหนึ่งเธอก็นึกถึงหนังเรื่องนั้นอย่างสงสัย ชัมซุนปิดปากเงี้ยว และรอเขาพูดต่อ หลังจากนั้นเพียงครู่เดียวเขาก็เอ่ยขึ้น

"มีคำพูดประโยคหนึ่งที่ว่า 'สำหรับคุณผู้หญิงที่อายุปาเข้าไปสามสิบแล้ว โอกาสที่จะพบคู่รักตามท้องถนนยิ่งยากกว่าเดินไปเจอหัวระเบิดปรมาณูซะอีก' ใช่มั้ยล่ะครับ เมื่อได้ยินประโยคนั้นครั้งแรก ในฐานะที่ผมเป็นคนหนึ่งที่ทำงาน กับบริษัทจัดหาคู่ ผมรู้สึกประทับใจมันมากจริงๆ"

ช่วงเวลานั้นชัมซุนจินตนาการถึงภาพที่เธอกำลังทำขนมเค้กใส่ยาพิษให้อีตาบ้าที่เซ่มีตเชือนจิตใจคนอื่นกิน แต่ในที่สุดเธอก็จำต้องล้มเลิกความคิด เพราะรู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ ชัมซุนเดินตรงไปเปิดประตูและออกไปจากที่นั่น ด้วยเหตุที่เธอคิดว่าตัวเองอายุก็มากแล้ว หากคู่ก็ไม่ได้ จะให้เป็นฆาตกรฆ่าคนอื่นก็ใช่เรื่อง

1

* เมื่อหนุ่มโรครจิตปะทะกับสาวไม่เต็มบาท

จุดเริ่มต้นของเรื่องสยองขวัญ ปากลิว ปากลิว
เมื่อเห็นพ่อกบฏตรศบนันกำลังไล่ผู้หญิงที่นั่งอยู่ข้างหน้า
สิ่งเดียวที่พุดขึ้นมาในความคิดของเธอคือ
"นี่มันอะไรกัน จะมีอะไรต่ำกว่านี้อีกมายีเย้ย"

'สำหรับคุณผู้หญิงที่อายุปาเข้าไปสามสิบแล้ว โอกาสที่จะพบคู่รักตาม
ท้องถนนยิ่งยากกว่าเดินไปเจอหัวระเบิดปรมาณูซะอีก'

สามเดือนต่อมา

บ่ายวันหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิที่แสนสดใส ณ ร้านอาหารแพจของโรงแรม ชัมซุน
กำลังนั่งรอไอ้เจ้าสิ่งที่เขาเรียกกันว่าคูนัดบอดตามคำแนะนำของเพื่อนแม่ เธอ
รู้สึกเกลียดคำสับประมาทของอีตาคนจัดหาคู่เข้ากระดุกดำเสียจริงๆ

"เอ่อ...เมื่อก็ว่าคุณอายุสามสิบแล้วทำไมยังครับ"

"ยี่สิบเก้าค่ะ"

เธอกัดฟันตอบกลับผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงหน้าซึ่งบังอาจกล้าตีมาเพิ่มอายุให้
เธอ และจ้องมองคนท่าทางทะเล้นคนนี้ด้วยความโกรธ

"แหม จะยี่สิบเก้าหรือว่าสามสิบมันก็เหมือนกันแหละครับคุณ เอ่อ...ว่า
แต่รูปร่างคุณก็ดูแข็งแรง สมบูรณ์นะครับ"

ช่วงเวลานั้นชัมซุนคิดอยากจะทำอะไรสักอย่างกับไอ้ผู้ชายเฮงชวยที่นั่งอยู่

ข้างหน้าซะจริงๆ ให้อพวกชอบพูดจาที่มแทงจิตใจคนอื่น และเธอเองคิดอยาก
จะตอกกลับเขาไปว่า

'แหม แล้วนายล่ะ ใส่แว่น แกรมยงหน้าเหลี่ยมอย่างกับมนุษย์ดึกดำบรรพ์
เต่าล้านปี นี่คิดว่าตัวเองดูดีตายแล้วสิท่า!'

อู๋ย ไม่สิ จะว่าอิตานี้ไม่ได้ ไหนๆ ก็ถูกเพื่อนแม่หลอกให้มาเสาะหา
พ่อเทพบุตรแล้วนี่นา แกรมบอกกับบ๊าจินซุกไว้แล้วด้วยว่าจะสู้เต็มที่ ทัศนัตนเอง
เสียงของบ๊าจินซุกก็ดังขึ้นมาในหัวตอนที่เธอถูกซักถามเรื่องการนัดบอด

'นี่ เธอจะเฝ้ารออะไรอีกล่ะ ถึงอายุฉันจะต่างกับเธอมากก็เถอะนะ
แต่ถ้าฉันอายุเท่าเธอแล้ว ฉันจะไม่รอหรือก ขอแค่คนคนนั้นนการงานมั่นคงก็พอ
ถ้าอย่างเธอได้คู่กับพ่อเทพบุตรสุดหล่อล่ะก็ ผู้ชายคนนั้นนคงจะไม่ชอบผู้หญิง
สาวๆ เอ๊ะๆ แล้วล่ะ'

แต่ถึงยังไงก็เถอะ คำว่าพ่อเทพบุตรกับหัวระเบิดปรมาณู มันก็อย่าง
เดียวกันนั่นแหละ จะว่าไปก็ยิ่งดีกว่าไปกู้เงินเจ็ดล้านเก้าแสนจากธนาคาร
มาสมัครเป็นสมาชิกวีไอพีแหละน่า ฮือๆ

เธอเริ่มรู้สึกเบื่อหน่ายคู่สนทนาของเธอหลังการนัดบอดผ่านไปได้สามสิบ
วินาทีเท่านั้น ชัมซุนเริ่มกวาดสายตาไปรอบบริเวณร้านกาแฟอย่างแข็งๆ

'แต่ละโต๊ะ แต่ละคู่ มีแต่คนออกมาพบคู่นัดบอดกันหมดเลยหรือ
ตายจริง ในเกาหลีสักมีคนชายไม่ออกเยอะเหมือนกันนะเนี่ย คนพวกนั้นเขาจะ
รู้สึกเบื่อหน่ายเหมือนกับฉันตอนนี้มั้ยนะ'

ด้วยความที่เธอรู้สึกเบื่อเต็มทน ชัมซุนจึงใช้นิ้วเคาะพื้นโต๊ะตรงหน้า
และขณะที่เธอเหม่อมองดูบรรดาสาว ๆ กับบรรดาชายหนุ่มที่นั่งสนทนากันอยู่นั้น
เธอก็บังเอิญเหลือบไปเห็นคู่หนุ่มสาวที่นั่งอยู่โต๊ะตรงข้าม

ที่แรกเธอรู้สึกหงุดหงิดเมื่อได้ยินเสียงคนเคาะโต๊ะเหมือนที่เธอทำ แต่
พอเหลือบมองไปตามเสียงนั้นเธอก็เห็นชายคนหนึ่งนั่งอยู่

รูปลักษณ์ภายนอกของเขาดูดีมีเสน่ห์หน้าหลงใหลมาก วินาทีที่ชัมซุนเห็น
หน้าเขาครั้งแรก เธอร้องตะโกนขึ้นในใจ

'โอ้ แม่เจ้า ให้ตายเถอะ ผู้ชายคนนี้น้ำตาเข้าขั้นเรียกว่าเทพบุตรได้เลย
นะเนี่ย'

เธอไม่รู้ว่าเขาสูงประมาณเท่าไรหรือเนื่องจากเขานั่งอยู่ แต่ที่ถือว่าเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นผู้ชายสวมแว่นที่มีผิวเนียนเรียบ คิ้วดกดำขลับ สายตาดูนิ่งสุขุม ในระยะใกล้ๆ แบบนี้ อยากจะให้บ้างเงินซุกได้เห็นจริงๆ เลย ว่า 'ผู้ชายแบบนี้ ใช้น้ำยาคะที่เขาเรียกกันว่าเทพบุตรสุดหล่อ' เพียงเธอได้เห็นเขาแค่ครั้งเดียว ก็รู้ว่าตัวดีเกินหน้าอิตามนุษย์ดีก่อดำบรรพ์ที่นั่งอยู่ข้างหน้าเป็นไหนๆ

อืม ผู้ชายหน้าตาระดับนั้นคงจะต้องสมัครเป็นสมาชิกวีไอพีราคา เจ็ดล้านเก้าแสนวอนละสินะ จริงอยู่ที่พ่อเทพบุตรสุดหล่อคนนั้นดูยิ้มแย้มอย่างเป็นมิตร แต่เหงาของเขาดูท่าทางจะไม่เต็มใจเอาซะเลย อันที่จริงก็น่าสงสัย อยู่เหมือนกันว่าในใจของเขาตอนนี้มีอะไร เขาจึงหงอยๆ ไม่ค่อยพูดค่อยจา

'มันมันอะไรกัน วันนี้คนเกาหลีเขาไม่ทำงานทำการกันหรือไง ผู้คนถึงได้มารวมตัวอยู่ที่นี้กันหมด ทำไมมันยุ่งวุ่นวายขนาดนี้ แล้วฉันมาทำอะไรอยู่ในที่แบบนี้เนี่ย'

ตอนนี้เทพบุตรสุดหล่อเหลาดูท่ากำลังพยายามควบคุมสิ่งที่จะพูดออกมา แล้วผู้หญิงที่อยู่ต่อหน้าเขาละ ใครกัน เขาดูเหมือนกำลังจะพูดอะไรซักอย่าง แต่กลับมีแค่เสียงที่ออกมาจากริมฝีปากซึ่งทาลิปสติกสีน้ำดอกอันเข้ายวนของฝ่ายหญิงเท่านั้น

"ได้ยินคุณนำพูดอยู่บ่อยๆ นะคะ ขนาดกับคนในครอบครัวยังไม่ค่อยจะมีโอกาสได้พบปะกันแบบนี้เลย ในระหว่างนั้นทำไมคุณถึงไม่ค่อยออกมาสังสรรค์ล่ะคะ"

มีเพียงเสียงหาวที่แว่วขึ้นมาเท่านั้น

"เอ่อ...เพราะว่าเดิมทีผมเองเป็นคนไม่ชอบออกไปไหนมาไหนอยู่แล้ว นะครับ"

คำพูดของเขาฟังดูสุภาพก็จริง แต่คำตอบกลับไม่จริงใจเอาซะเลย ผู้หญิงที่นั่งอยู่ตรงหน้าเขาถึงกับหน้าถอดสีไปทันตา จริงๆ แล้วการมานั่งพูดคุยกันที่ร้านกาแฟในโรงแรมก็ก๊อกรูปแบบนี้ ฝ่ายหญิงเองก็ยังไม่ค่อยชอบซุกเท้าให้อายุแล้ว แต่เมื่อลองคิดถึงชาติตระกูล การศึกษา และความสามารถของเขาแล้ว บรรดาสาว ๆ คงจะต้องร้องในใจว่า 'จะต้องเสริ้จฉันให้ได้' เพราะงั้นเธอจึงสร้างรอยยิ้มบนริมฝีปากที่แสนจะมีเสน่ห์ของเธอและถามเขาต่อ

"ได้ข่าวว่าช่วงนี้ทำงานอื่นอยู่ แต่กำลังจะหันกลับมาทำธุรกิจของตัวเองหรือคะ"

คำถามนี้ล้วนแต่เป็นคำถามที่เข้าทางเธอทั้งนั้น ทว่าเวลานั้นเองก็มีเสียงดังแว่วเข้ามาในหัวของพ่อเทพบุตร เรื่องที่แม่ของเธอเข้าใจว่าในสองอาทิตย์นี้เขาจะต้องออกไปดูตัวที่เจ้าสาว ถ้าไม่ไปละก็ จะถูกตัดออกจากกองมรดก

ด้วยเหตุที่เขาไม่มีทางเลือก เขาเลยต้องออกมาทำตามแม่คาดหวังและสั่งไว้ แต่ว่าเรื่องของเรื่องคือตอนนี้เขายังไม่พร้อมที่จะแต่งงานนะสิ

"ขอผมถามอะไรคุณสักอย่างได้มั๊ยครับ"

เขาเบิกรอยยิ้มกว้างและเอ่ยถามขึ้นทันที เธอได้แต่ยิ้มหวานและยินยอมกับคำขอของเขา แม้ว่าก่อนหน้านี้เขาจะทำเฉยชาต่อคำถามของเธอ ไม่ว่าเธอจะถามเขาว่าชอบชิม้าหรือเปลา่ ชอบดูโอเปร่ามั๊ย อาหารที่ชื่นชอบของเขาคืออะไร หรือแม้แต่ผู้หญิงในสเปคของเขาเป็นแบบไหน

"แน่นอนคะ จะถามอะไรก็ได้"

เขายังคงยิ้มและถามเธอต่ออย่างตรงไปตรงมา

"คือว่า... คุณจะว่ายังไงครับ ถ้าคุณจะไปกอดจูบกับผม และท้ายสุดเราก็คงไปนอนเกลือกกิ้งบนเตียงกัน"

หญิงสาวที่นั่งตรงหน้าเขาถึงกับอึ้ง เมื่อได้ยินคำถามที่เขาถามด้วยคำพูดและท่าทางที่สุภาพอ่อนโยน

"ว่าไงนะคะ"

ทันทีที่เธอได้ยินคำถามซึ่งแสนจะหยาบคาย สีหน้าของเธอก็ซีดเป็นไต้ฝุ่น แล้วเขาก็สามารถขยับตัวไปหน้าที่ดูเอาจริงเอาจัง

"หากผมแต่งงานกับคุณแล้วละก็ ชื่อเสียงของคุณอาจจะเสื่อมเสียนิดหน่อยนะครับ ผมต้องขอภัยไว้ด้วย เพราะพ่อแม่ของผมท่านอยากให้ผมมีทายาทสืบสกุลภายในหนึ่งปี เพราะฉะนั้นอย่างน้อยๆ ในสองเดือนนี้เราคงต้องเร่งผลิตลูกแล้ว และก็แน่นอนว่าการที่คู่หนุ่มสาวจะมีลูกด้วยกัน ก็ต้องมีหลักสำคัญอย่างการกอดจูบแล้วก็นอนกิ้งไปกิ้งมาบนเตียงด้วยไม่ใช่หรือครับ ว่าแต่จะทำยังไงดี ผมพยายามแล้ว แต่ผมเองก็นึกภาพไม่ออก คุณพอจะนึกภาพออกมั๊ยครับ"